

**Kúria
végzése**

Az ügy száma: Bfv.III.263/2025/14.

A határozat szintje: felülvizsgálat

A tanács tagjai: Molnár Ferencné dr., a tanács elnöke
Dr. Varga Eszter, előadó bíró
Dr. Bartkó Levente, bíró
Dr. Hornyák Szabolcs János, bíró
Dr. Horváth Péter, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: tanácsülés

Az ülés napja: 2025. október 7.

Az ügy tárgya: emberölés büntette és más bűncselekmények

Terhelt(ek): I. rendű

Első fok: Pécsi Törvényszék, 12.Fk.62/2013/112., ítélet
tárgyalás, 2013. december 18.

Másodfok: Pécsi Ítéltábla, Fkf.II.15/2014/13., ítélet,
nyilvános ülés, 2014. április 3.

Az indítvány előterjesztője: a Legfőbb Ügyészség

Az indítvány iránya: hatályban tartás

Rendelkező rész

A Kúria az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a Legfőbb Ügyészség által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Pécsi Törvényszék 12.Fk.62/2013/112. számú és a Pécsi Ítéltábla Fkf.II.15/2014/13. számú ítéletét az I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

I.

[1] A Pécsi Törvényszék a 2013. december 18. napján meghozott 12.Fk.62/2013/112. számú ítéletével az I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki tártettesként elkövetett emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és d) pont], valamint tártettesként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), c) és d) pont, (4) bekezdés], ezért – halmazati büntetésül – fegyház fokozatban végrehajtandó életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy legkorábban 35 év letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Kétirányú fellebbezések alapján a Pécsi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2014. április 3. napján jogerős Fkf.II.15/2014/13. számú ítéletével az I. rendű terhelt tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[3] A jogerős ítéletben rögzített tényállás lényege az I. rendű terheltet érintően a következő.

Az I. rendű terhelt a III. rendű terhelttel való megismerkedésének idején az egyik ismerősének a nyaralójában – szívésségi alapon – város1 településen lakott. Ebben az időben a III. rendű terhelt város2-n lakott, így a két terhelt közelebb került egymáshoz.

A fiatakorú IV. rendű terhelt még 2011 nyarán – augusztusban – ismerkedett meg a sértettel. A sértett 1949. október 26. napján született, így 2012. évben töltötte volna be a 63. életévét.

A sértett 2012-ben a város3-ban található lakcím1 ajtószámú lakásban lakott egyedül. A fenti lakás egy 36 m²-es 1,5 szobás lakás volt. A lakás előszobájából nyílt az összes további helyiség. A bejárati ajtón belépve, melyen egy kilinccsel nyitható, valamint egy hevederzár is található, az első helyiség jobb kéz felé a WC-vel egybeépített fürdő, míg ezt követően a következő, szintén jobb kéz felé található helyiség egy kisháló. A bejárati ajtón belépve bal kéz felé a nagyszoba található, melynek a bejárati ajtaja üvegezett, azonban vastag és át nem látszó üveg van a keretben. A bejárati ajtóval szemben a konyha található.

A sértett rendszerint a nagyobb szobában tartózkodott, itt volt elhelyezve az ágya is, valamint a televíziókészülék.

A sértett város3 területén ismert, valutaváltással foglalkozó személy volt, aki az ideje nagy részét a város3-i áruház környékén – különösen az áruház aljában található étteremben – töltötte.

A sértett a valutázó tevékenység miatt nagyobb összegű készpénzt – jellemzően legalább 1-2 millió forintot – hordott magánál. Rendelkezett egy övtáskával is, amelyben a készpénzt tartotta. Az övtáskát általában a nagyszobában lévő ágy, illetve az ágytakaró alatt rejtette el.

A sértett még 2011 nyarán ismerte meg a fiatalkorú IV. rendű terheltet. Beszélgetéseik során szóba került az is, hogy a fiatalkorú IV. rendű terhelt is végezhetne takarítónői munkát a sértett lakásán, melybe a fiatalkorú IV. rendű terhelt bele is egyezett. Nemsokára közte és a sértett között szexuális kapcsolat is kialakult, mivel a sértett felajánlotta ezt a lehetőséget a IV. rendű terheltnek, aki ezzel élt.

A fiatalkorú IV. rendű terhelt az I. rendű terhelt és a III. rendű terhelt előtt beszámolt a sértettel fennálló kapcsolatáról, azonban azt nem mondta el, hogy ténylegesen szexuális viszonyban is vannak egymással, csupán annyit említett meg, hogy ennél a személynél takarít, mintegy „diákmunkát” végez, valamint elmondta azt is, hogy a sértett egyedül él, időskorú és sok pénze van, mivel valutázással foglalkozik.

A fiatalkorú IV. rendű terhelt egy alkalommal – pontosan nem állapítható meg, hogy mikor – a sértett lakásából közelebről nem megállapítható összegű készpénzt is eltulajdonított olyképpen, hogy ő fenn volt a lakásban, míg az utcán lent tartózkodott ismerőse, akinek az ablakon keresztül dobott le pénzt. A későbbiek során a fiatalkorú IV. rendű terhelt és az ismerőse város4-be utaztak, ahol a pénzt elköltötték.

Erről a cselekményről a IV. rendű terhelt beszámolt édesanyjának – a III. rendű terheltnek –, valamint fiatalkorú 13. számú tanúnak és a II. rendű terheltnek is. A III. rendű terhelt ezt a történetet elmondta később a 9. számú tanúnak.

Mivel az I. rendű és a III. rendű terhelt anyagi helyzete 2012. év elején kedvezőtlené vált, anyagi gondokkal küszködtek – ugyanis csak a III. rendű terhelt rendelkezett jövedelemmel –, az I. rendű terheltben felmerült az az ötlet, hogy – a fiatalkorú IV. rendű terhelttől szerzett információk alapján – a sértettől fognak pénzt szerezni.

Egy alkalommal, 2012. év tavaszán – pontosan nem állapítható meg, hogy mikor – az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű terhelt, valamint fiatalkorú 13. számú tanú a város3, utca1-i lakásban tartózkodtak, amikor is az I. rendű terhelt felvetette a II. rendű terhelt előtt, hogy „van egy pénzes faszi”, akinél a fiatalkorú IV. rendű terhelt takarít, és tőle lehetne pénzt szerezni akként, hogy elkábítják és elveszik a pénzét.

A II. rendű terhelt ekkor úgy gondolta, hogy az I. rendű terhelt viccel vele, azonban nem zárkózott el a cselekmény elkövetésében való részvételtől, és beleegyezéséről biztosította az I. rendű terheltet.

Ezt követően egy ideig nem történt semmi, azonban az I. rendű terhelt és a III. rendű terhelt anyagi helyzete annyira megromlott, hogy már mindenképpen pénzhez kívántak jutni. Miután

2012. május 10-én átköltöztek a város³, út1-en található lakásba, egy alkalommal beszélgetésük során a III. rendű terhelt a 9. számú tanú jelenlétében megemlítette, hogy valamit tenni kellene a pénztelenség ellen, és a „vén fasztól” kellene pénzt szerezni, utalva itt a sértett személyére.

A fiatakorú IV. rendű terhelt egy alkalommal korábban megmutatta az I. rendű terheltnek és a III. rendű terheltnek azt a helyet is – a város³-i áruház aljában található éttermet –, ahol a sértett rendszerint tartózkodni szokott.

A III. rendű terhelt 2012. május 25-én reggel elhatározta, hogy a sértettet a megismert hívószámon felhívja annak érdekében, hogy hallja a hangját. A III. rendű terhelt reggel 8 óra 10 perckor hívta fel a sértettet azzal az ürüggyel, hogy álláshirdetést olvasott és egy álnév¹ nevű hölgyet keres. A sértett közölte a III. rendű terhelttel, hogy téves számot hívott, majd a III. rendű terhelt elnézést kért és a vonalat bontotta, azonban konstataálta azt, hogy a sértett – a hangja alapján is – idősebb személy.

2012. május 28-án – pünkösöd hétfőn – az I. rendű és a III. rendű terhelt mindketten a város³, út1-i lakásban tartózkodtak. Ekkor otthon volt a 9. számú tanú is.

Az I. rendű és a III. rendű terhelt ekkor már elhatározta, hogy aznap fogják megvalósítani az általuk korábban szóba hozott rablási cselekményt a sértett sérelmére. A másik két terhelt közül a II. rendű terhelt ekkor fiatakorú 13. számú tanúval együtt a város², lakcím² szám alatti házban tartózkodott, míg a fiatakorú IV. rendű terhelt barátjával, a 10. számú tanúval együtt a város⁵, lakcím³ szám alatt.

Az I. rendű és a III. rendű terhelt este 18 óra és 19 óra közötti időben közölte a 9. számú tanúval, hogy elmennek pénzt szerezni, és addig nem jönnek haza, amíg nem lesz pénzüik. Az I. rendű és a III. rendű terhelt 19 óra utáni időben ment el otthonról a III. rendű terhelt Fiat Croma típusú gépkocsijával figyelemmel arra, hogy az I. rendű terhelt Rover típusú gépkocsija ebben az időben üzemképtelen volt.

A III. rendű terhelt az általa ezen a napon használt hívószám¹-ű mobiltelefonról este 19 óra 58 perc 44 másodperckor felhívta a fiatakorú IV. rendű terhelt hívószám²-ű mobiltelefonját közölve vele, hogy mennek érte.

Az I. rendű, a III. rendű és a fiatakorú IV. rendű terheltek ezt követően város⁵-ből város² településre ment a II. rendű terhelttért. A III. rendű terhelt fenti hívószámú mobiltelefonjáról már 18 óra 37 perc 28 másodperckor kezdeményezett hívást a II. rendű terhelt által használt hívószám³-ú telefonra, amikor is szóba került az, hogy ezen a napon kellene megvalósítani azt a bűncselekményt, amelyről korábban beszéltek.

A III. rendű terhelt telefonjáról az I. rendű terhelt este 20 óra 26 perc 48 másodperckor, valamint 20 óra 31 perc 39 másodperckor felhívta a fiatakorú 13. számú tanú által használt hívószám⁴-ű mobiltelefont és a II. rendű terhelte kérte, hogy öltözzön fel és fekete ruhát húzzon, mert mennek érte. Az I. rendű terhelt azt is közölte, hogy már úton vannak város² irányába.

Este 21 óra utáni időpontban érkeztek meg a terheltek az II. rendű terhelt szüleinek házához. Fiatakorú 13. számú tanú kérdezte a II. rendű terhelttől, hogy hova mennek, mire a II. rendű terhelt közölte vele, hogy nem kellene velük mennie, azonban fiatakorú 13. számú tanú erősködött, hogy ő is menni akar vele. Fiatakorú 13. számú tanút meglepte az, hogy a gépjárműben ott van testvére, a IV. rendű terhelt is, mivel tudomása szerint neki város⁵-ben, a 10. számú tanúnál kellett volna lennie.

A lakásban az I. rendű terhelt felvázolta a tervet, hogy a sértett lakásába be kellene jutniuk. Ennek az volt a lényege, hogy előreküldik a fiatakorú IV. rendű terhelte, majd amikor a sértett beengedi őt a lépcsőházba, vele együtt bemegy az I. rendű és a II. rendű terhelt is, akik

megvárják, míg a fiatalkorú IV. rendű terhelt felmegy a sértett lakásába és ők a lakás ajtaja előtt várakoznak. A III. rendű terhelt a lépcsőházba nem megy be, mivel ő rövid idővel azt követően, hogy a fiatalkorú IV. rendű terhelt a lakásba fölért, felhívja őt telefonon és így megtudja azt, hogy a sértett egyedül van-e vagy tartózkodik-e nála más személy is. Ezt követően a fiatalkorú IV. rendű terhelt megkéri a sértettet, hogy engedje be az érte jövő édesanyját is, majd, ha ennek a sértett eleget tett, a III. rendű terhelt is bejuthat a lépcsőházba, és a IV. emeletre felmenve együtt – az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű terhelt – behatol a sértett lakásába, ahol az I. rendű terhelt a nála lévő elektromos sokkolóval a sértettet „megbénítja”, majd felkutatják a lakásban a sértett pénzét, és eljönnek.

Az I. rendű terhelt a fenti terv megvalósítása érdekében magához vette az elektromos sokkolóját, mely egy rúdszerű tárgy, és egy hosszú elemlámpához hasonlatos, továbbá egy három tagból álló teleszkópos botot (vipera) és egy gázriasztó pisztolyt is. Ezen túlmenően volt nála még gázspray is, melyet a II. rendű terheltnek adott, továbbá 2 db kést is magához vett, melyek közül az egyik kisebb – nem meghatározható méretű –, míg a másik egy megközelítőleg 20 cm pengehosszúságú, nagyméretű tőrés volt. Az I. rendű terhelt magához vett, és a II. rendű terheltnek is adott egy-egy pár fehér színű cérnakesztyűt annak érdekében, hogy az ujj- és tenyérnyomataik ne legyenek fellelhetők.

Az I. rendű terhelt magával vitt egy sötét színű hátizsákot, melybe a fentebb felsorolt eszközök egy részét beletette, míg a másik részét a testvére az övére erősítve hordta.

A terheltek, valamint fiatalkorú 13. számú tanú este 22 óra utáni időben indultak el a város3, út1-i lakásból a sértett lakásához a III. rendű terhelt Fiat Croma típusú gépjárműjével. A gépjárművet az I. rendű terhelt vezette.

A gépjárműből mind a négy terhelt kiszállt, abban egyedül fiatalkorú 13. számú tanú maradt bent.

A négy terhelt a város3, lakcím1 számú lépcsőházhoz ment, majd – az előzetes megbeszélésüknek megfelelően – a fiatalkorú IV. rendű terhelt a kaputelefonon felszólalt a sértettnek, aki a lakásban egyedül tartózkodott ekkor. Amikor a fiatalkorú IV. rendű terhelt közölte a sértettel, hogy ő van ott, a sértett ennek megörült, a lépcsőházba a fiatalkorú IV. rendű terheltet beengedte. Vele együtt bement az I. rendű és a II. rendű terhelt is, a III. rendű terhelt az előzetes megbeszélés szerint a lépcsőházon kívül maradt.

A fiatalkorú IV. rendű terhelt a sértett lakásába bement. Őt ezt követően követte a IV. emeletre az I. rendű és a II. rendű terhelt is, akik a sértett lakásának bejáratí ajtaja mellett állva vártak a sötét lépcsőházban.

A fiatalkorú IV. rendű terhelt megemlítette a sértett előtt, hogy majd megérkezik az édesanyja is, aki szeretné a sértettet megismerni.

A III. rendű terhelt 22 óra 50 perc 21 másodperckor felhívta a fiatalkorú IV. rendű terheltet mobiltelefonon, és 38 másodpercet beszélgettek egymással. A fiatalkorú IV. rendű terhelt ekkor közölte a sértettel, hogy megérkezett az édesanyja, majd a III. rendű terhelt a sértett lakásának hívógombját megnyomta a kaputelefonon, és a sértett őt a lépcsőházba beengedte.

A III. rendű terhelt megpróbált minél gyorsabban felmenni a IV. emeletre annak érdekében, hogy az I. rendű és a II. rendű terhelttel együttesen tudjanak a lakásba behatolni, azonban a sértett még az oda való elérkezését megelőzően váratlanul kinyitotta a lakás bejáratí ajtaját. A sértett kilépett a lépcsőházba és látta, amint a III. rendű terhelt a IV. emeletre felfelé halad, azonban ekkor észrevette a bejáratí ajtó előtt álló I. rendű és II. rendű terheltet, ezért a lakásba visszalépve megpróbálta az ajtót becsukni, de a két terhelt ezt megakadályozta, az ajtót benyomták, majd az I. rendű terhelt a sértettnek ugrott, az előszobában a falhoz nyomta és megpróbálta az elektromos sokkolóval elkábítani őt. Az I. rendű terhelt által használt eszköz azonban nem működött megfelelően, csak szikrázott, de nem tudott olyan mértékű

feszültséget a sértett testébe átvinni, amely elégséges lett volna ahhoz, hogy őt védekezésre képtelen állapotba helyezze.

A sértett a terheltek váratlan támadásával szemben védekezni próbált, és ennek érdekében hadonászott kezeivel, valamint rugdosott lábaival az ő irányukba, így eltalálta mind az I. rendű, mind a II. rendű terhelt arcát. Az I. rendű és a II. rendű terhelt szintén több alkalommal ütött a sértett irányába, akit sikerült is eltalálniuk, s ekkor az előszoba falán, a fürdőszoba és a kisszoba közötti falrészén, mintegy 170-180 centiméter közötti magasságban a sértett vére a falra fröccsent. A sértett többször hangosan felszólította a terhelteket, hogy hagyják őt békén és menjenek onnan, valamint kérdezte tőlük, hogy kicsodák ők.

A III. rendű terhelt néhány másodperccel később érkezett a bejárati ajtóhoz, majd a lakásba – annak ellenére, hogy ott akkor dulakodás zajlott – bement és a bejárati ajtót – mely befelé nyíló volt – maga után becsukta.

A dulakodás úgy ért véget, hogy az I. rendű terhelt elővette a nála lévő nagyméretű törkést és azt a sértett felé emelte, melyet észlelve a sértett felhagyott a védekezéssel és a terheltek irányában történő csapkodással, valamint rugdosással. Ekkor az I. rendű terhelt betelerelte őt a nagyszobába, ahol a fiatalkorú IV. rendű terhelt is tartózkodott.

A nagyszobába mindhárom terhelt, valamint a sértett ment be. A III. rendű terhelt a fiatalkorú IV. rendű terheltet kiküldte a nagyszobából, aki onnan az előszobába ki is ment.

Ezt követően az I. rendű terhelt felszólította a III. rendű terheltet, hogy a nagyszobában lévő ablakokat csukja be, illetve engedje le az azokon található redőnyt, amelynek a III. rendű terhelt eleget is tett.

A III. rendű terhelt megkérdezte a fiatalkorú IV. rendű terheltet, hogy ők ittak-e az asztalon lévő két pohárból, majd ezt követően mindkét poharat nejlonzatyorba helyezte annak érdekében, hogy az azokon lévő esetleges ujjlenyomatok a későbbiek során a hatóságok részére ne váljanak ismertté. A szatyrot átadta a fiatalkorú IV. rendű terheltnek, és leküldte őt a lakásból a kocsinhoz.

A fiatalkorú IV. rendű terheltnek a lakásból távozását követően a III. rendű terhelt is elhagyta a nagyszobát, és annak ajtaját maga után becsukta. A III. rendű terhelt körülnézett a lakás többi helyiségében, így a fürdőszobában és a kisszobában is, ahol különböző értékeket keresett.

A nagyszobában maradó I. rendű és II. rendű terhelt, valamint a sértett ekkor beszélgettek egymással. Az I. rendű terhelt még mindig a kezében tartotta a nagyméretű kést, és felszólítására a sértett a szobában lévő ágyra feküdt és ott tartózkodott. Az I. rendű terhelt kérdőre vonta a sértettet, hogy hol van a pénze, illetve van-e pisztolya, melyre a sértett nemleges választ adott. Az I. rendű és a II. rendű terhelt ekkor a nagyszobában lévő szekrényekben kutatni kezdett pénz, illetve egyéb értéktárgyak után.

A sértett egy alkalommal váratlanul felkelt az ágyról és a hozzá közelebb elhelyezkedő I. rendű terheltnek ugrott, megpróbálta elvenni tőle a nála lévő kést. Az I. rendű terhelt és a sértett között dulakodás kezdődött, melynek során az I. rendű terhelt bal kezének hüvelykujja is megsérült, azonban a sértettnek nem sikerült tőle a kést elvenni, majd az I. rendű terhelt a nála lévő késsel néhány alkalommal hastájékon megszúrta a sértettet. Ekkor mindkét terhelt bántalmazni kezdte a sértettet annak érdekében, hogy az ellenállását leküzdjék, és a lakásban lévő értékeket akadály nélkül elvihessék.

A bántalmazás során az I. rendű terhelt a nála lévő teleszkópos botot (vipérát) is használta, amellyel testszerte ütlegelte a sértettet, azonban a teleszkópos bot elgörbült. Ekkor az I. rendű terhelt a sértett televíziókészülékének közelében elhelyezett fanyelű és fém fejjel ellátott

Az I. rendű terhelt visszaérkezését követően rajta mind a később IV. rendű terhelt, mind fiatalkorú 13. számú tanú észlelte, hogy nem csak a keze, hanem a ruházata is erőteljesen véres volt.

Az I. rendű terhelt annyit mondott, hogy „elintéztük a dolgot” és a III. rendű terhelt azt is látta rajta, hogy az elfogyasztott sör hatására kissé ittas állapotú.

A terheltek hajnali 3 óra utáni időben érkeztek haza. A terheltek ezt követően a náluk lévő táskákkal a lakás kisházába mentek, ahol kipakolták azokat a dolgokat, amelyeket a sértett lakásáról elhoztak.

Ezt követően az I. rendű és a II. rendű terhelt megfürdött, majd átöltözött, és a rajtuk lévő vérrel szennyezett ruhaneműket összegyűjtötte, majd az I. rendű, a III. rendű és a fiatalkorú IV. rendű terhelt gépjárművel város5-be ment, ahová a fiatalkorú IV. rendű terheltet elszállították, s ezután ők ketten város6-ba utaztak, majd onnan visszaindultak város3-ba. A hazafelé vezető úton az I. rendű terhelt felvetette azt az ötletet, hogy utazzanak el város7-be, ezért város5 felé vették az irányt, ahol ismét felvették a fiatalkorú IV. rendű terheltet, majd hárman mentek vissza város3-ba, az út1-i lakásba, ahol ekkor már csak a II. rendű terhelt és fiatalkorú 13. számú tanú tartózkodott.

Az I. rendű és a II. rendű terhelt közölte azt, hogy mindannyian város7-be utaznak, majd összekapoltak és a Fiat Croma típusú gépjárművel öten elindultak.

Útközben az I. rendű és a II. rendű terhelt egy üzemanyag-töltő állomáson vásárolt benzint, majd az egyik félreeső helyen azokat a ruhaneműket, amelyek rajtuk voltak az elkövetéskor, benzinnel lelocsolva meggyújtották és elégették.

A sértett lakásáról a terheltek összesen három mobiltelefont hoztak el, melyekből a SIM-kártyákat kivették, és a telefonkészülékeket kövel összezúzták és szétdobálták a darabjaikat.

A terheltek város7-ben egy panzióban szálltak meg, majd másnap – május 30-án – város8-ba mentek, később pedig hazautaztak város3-ba.

A III. rendű terhelt a város7-ből történő hazautazásukat követően a sértett lakásáról elhozott készpénz egy részét megpróbálta egyenlő arányban elosztani maguk között. A III. rendű terhelt három borítékba helyezett pénzt, amelyeket „név1”, „név2”, „név3” felirattal látott el. Ezen túlmenően a lakás különböző helyeire (szekrényfiók, pénzkazetta, jegyzetömb, övtáska) is kerültek az elhozott pénzből, azonban az nem állapítható meg, hogy ezeket egyedül a III. rendű terhelt tette oda.

A „név1” feliratú borítékban összesen 1.030.761 forint összegű készpénz volt, részben magyar forintban, részben külföldi fizetőeszközben.

A II. rendű terhelt kérésére a III. rendű terhelt – részben magyar forintban, részben euróban – összesen 1.068.288 forintnak megfelelő összeget adott át a II. rendű terheltnek, aki ezt az összeget egyik ismerősének adta tovább azzal, hogy azt őrizze meg.

2012. május 31-én az I. rendű és a III. rendű terhelt város9-be utazott, ahol az I. rendű terhelt egy Fiat Ducato típusú kisbuszt szeretett volna megvenni. Az I. rendű terhelt a gépjárművet 699.000 forintért vásárolta meg, a vételár a sértettől származó pénzből került kifizetésre.

A sértett lakásából az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű terhelt az alábbi tárgyakat vitte el: 1 db New York feliratú gurulós bőröndöt, melynek értéke 4.000 forint, 1 db JVC típusú videokamerát, a hozzá tartozó kazettákkal és tartozékokkal együtt 15.000 forint értékben, 1 db vastag, aranyból készült férfi nyakláncot 240.000 forint értékben – e nyakláncot a II. rendű terhelt szakította le a sértett nyakáról –, 1 db ismeretlen méretű, ezüsből készült férfi nyakláncot 10.000 forint értékben, 1 db arany férfi karórát, melynek márkája Adriatica, az értéke 65.000 forint – ezt az órát a sértett néhány hónappal a bűncselekmény elkövetését megelőzően vásárolta az általa ismert, város3-ban lakó 7. számú tanútól. Elhoztak továbbá 2 db zsebkést 3.000 forint értékben, 1 db LG típusú mobiltelefont 15.000 forint értékben, 1 db Sony Ericsson típusú mobiltelefont 18.000 forint értékben, 1 db Nokia típusú mobiltelefont 12.500 forint értékben, továbbá 2 db üvegpoharat összesen 600 forint értékben, valamint 13

doboz Viagra feliratú készítményt, melyek nem magyarországi gyártásúak és azokat a sértett nem Magyarországon legális, gyógyszerértékesítési forgalomban, hanem illegális úton szerezte meg. Erre figyelemmel e gyógyszerek értéke nem határozható meg.

Az elvett ingóságok értéke összesen 383.100 forint, melyből a későbbiek során a lefoglalással (a bőrönd, a videokamera és tartozékai, a kazetták, valamint a Viagrák) megtérült 19.000 forint, míg a meg nem térült kár 364.100 forint.

A terheltek magukkal vitték továbbá készpénzt is, így legalább 2.563.790 forintot, továbbá külföldi fizetőeszközben 50 bosnyák márkát (7.300) forint, 130 szerb dinárt (332 forint), 700 USA dollárt (166.733 forint), 10.500 horvát kunát (415.065 forint), 1.300 kanadai dollárt (302.536 forint), 6.750 eurót (2.017.777 forint), összesen legalább 5.473.533 forintot, melyből a lefoglalással megtérült 4.674.533 forint.

Az elvett 5.473.533 forintnyi készpénzből város10-ben, illetve város7-ben elköltöttek megközelítőleg 100.000 forint összeget, míg az I. rendű és a III. rendű terhelt a Fiat Ducato típusú gépjármű megvásárlásakor 699.000 forintot költött el, ekként mintegy 799.000 forint összegű készpénz nem térült meg, valamint azok az ingóságok, amelyeket a terheltek ismeretlen helyre tettek.

A sértett övtáskájában – idegen országok pénznemeiben – összesen 1.758.629 forintnyi pénzösszeg volt, tovább 595.235 forint, mindösszesen 2.353.864 forint értékben, melyet a terheltek a lakásban hagytak, azt a szemle alkalmával a rendőrség megtalálta. Az elkövetés időpontjában a sértett lakásában 7.000.000 forintot meghaladó összegű készpénz volt részben magyar forintban, részben idegen pénznemben.

Az I. rendű terhelt az általa a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használt, és annak során megrongálódott teleszkópon botot, valamint az elektromos sokkolót, azokat a késeket, amelyeket a rabláshoz magával vitt, továbbá a sértett lakásáról elhozott késeket később ismeretlen helyre tette, azok lefoglalásra nem kerültek.

A sértett halálát az elszenvedett sokszoros mell- és hasüreget megnyitó, többszörös tüdő, máj és egy, a szívet is elérő szúrás okozta, amelyek közvetlenül a természetüknél fogva vezettek a halálhoz. Az idegenkezű, szúrt sérülések heveny, belső elvérzés révén vezettek a halálos eredmény beálltához. A sértett az életkorának megfelelő egészségi állapotú személy volt, és a halálos eredmény bekövetkezésében sorsszerű betegség, a talált idült szívnagyobbodás a bekövetkezett halálban nem játszott szerepet. A sértett által elszenvedett sokszoros idegenkezű szúrás mellett nem volt fellelhető olyan ok, mely az adott időben a halálát eredményezte volna. Az elszenvedett nagyszámú tompa sérülés és szúrt sebzés jellegüknél és saját természetüknél fogva vezettek a halál beálltához, így a sértett életének megmentésére még idejekorán érkező kellő és szakszerű segítség esetén sem lett volna reális esély.

A mellüreget és hasüreget megnyitó sérülések mindegyike életveszélyes sérülést jelentett, és a szervsérülés nélküli elvérzés hiánya esetén is egyenként 4-6 hetes gyógytartammal kellett volna számolni. A többszörös tompa sérülés közül némelyik 8 napon belüli, más részük a terjedelmes vérömleny miatt 8 napon túl gyógyuló, minimum 2 hetes gyógytartamot vett volna igénybe.

II.

[4] A bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen a Legfőbb Ügyészség a Be. 651. § (3) bekezdésében írt kötelezettségére figyelemmel, a Be. 649. § (4) bekezdésére alapítottan felülvizsgálati indítványt terjesztett elő.

[5] A Legfőbb Ügyészség Fk.Bf.164/2025. számú felülvizsgálati indítványában a jogerős határozat hatályban tartását indítványozta.

[6] Az ügyészség felülvizsgálati indítványában kifejtette, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) a 2024. május 30. napján meghozott és 2024. június 20. napján végleges ítéletével megállapította, hogy az Emberi Jogok Európai Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 3. Cikkét megsértették azáltal, hogy a kérelmezők csak rendkívül hosszú idő után szabadulhatnak feltételesen az életfogytiglani szabadságvesztés büntetésből.

[7] Álláspontja szerint az EJEB egyezménysértést megállapító döntése akkor képezi felülvizsgálati eljárás alapját, ha a törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés valamely rendelkezésének sérelme a büntetőügyben eljáró bíróság jogerős ügydöntő határozatában, vagy az ügydöntő határozathoz vezető büntetőeljárásban valósul meg (EBH 2015.B.7. I., valamint BH 2022.41. I. számú döntés).

[8] Az EJEB ítélet kiváltotta kötelező felülvizsgálati eljárásban a konkrét ügyekben konkrét bírósági ítéletek rendelkezései vizsgálhatók felül, azaz az, hogy az eljáró bíróságok által a Btk. és a Be. rendelkezéseinek alkalmazása során történt-e az Egyezmény megsértése, vagy sem. A Kúria tehát nem végez, nem végezhet normakontrollt és nem alkothat jogot {EBH 2018.B.6. [83]-[84] bekezdés}.

[9] Az EJEB a jelen felülvizsgálati eljárás alapját képező név⁴ és mások kontra Magyarország ügyben hozott határozatából az olvasható ki, hogy az EJEB ítéletében az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélet esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét, annak legkorábbi időtartama ítéletben történő meghatározását, valamint az ehhez szükséges feltételek előzetesen, törvényben történő meghatározását, és az arról bírói eljárásban való döntés lehetőségét nem kifogásolta. Az egyezménysértés megállapítására azért került sor, mert az ügyben az I. rendű terhelt esetében meghatározott időtartam, amelyet várnia kell ahhoz, hogy a feltételes szabadságra bocsátás első alkalommal megfontolásra kerülhessen, hosszabb, mint az EJEB által huszonöt évben megjelölt időtartam. Az ilyen hosszú várakozási idő nem teljesíti az EJEB által meghatározott követelményeket, emiatt következett be az Egyezmény 3. cikkének megsértése.

[10] Hangsúlyozta, hogy az EJEB az ítéletében nem tér el a korábban már többször rögzített megállapításaitól, így annak tényét, hogy a magyar jog és gyakorlat lehetőséget biztosít a kérelmezőkkel szemben kiszabott életfogytiglani szabadságvesztés célzott bírósági felülvizsgálatára, a szóban lévő ügyben sem vitatta.

[11] Kiemelte, hogy az EJEB az I. rendű terhelt esetében az Egyezmény 3. Cikkének megsértését azért mondta ki, mert az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélete mellett meghatározott időtartam után feltételes szabadságra bocsátható I. rendű terhelt esetében a szabályozás nem biztosítja azt, hogy huszonöt év elteltével sor kerülhessen a szabadlábra kerülése lehetőségének érdemi vizsgálatára. Az EJEB ítélete nem azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati indítvánnyal támadott jogerős ügydöntő határozat meghozatala során alkalmazott valamely jogszabály egyezménysértő, ekként nem tekintette az Egyezménybe ütközőnek az eljáró bíróságok által az I. rendű terhelt vonatkozásában a büntetés kiszabása során alkalmazott Btk. 34. §-át, 42. §-át és 43. §-át sem.

[12] Kifejtette, hogy az EJEB határozata olyan szabályozásbeli körülményt kifogásolt, amely nem az alapügyben eljáró bíróságok eljárására, és nem az általuk hozott jogerős ügydöntő határozatra vonatkozik. Az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, a feltételes szabadságra bocsáthatóság

felülvizsgálata legkorábbi időpontjának az EJEB által ajánlott idő kitöltéséhez igazodó meghatározása nem a jogalkalmazás, hanem a jogalkotás feladata.

[13] Mindezekre tekintettel a Legfőbb Ügyészség a jogerős határozat I. rendű terhelt tekintetében történő hatályban tartását indítványozta.

[14] Az I. rendű terhelt az ügyészség indítványára tett észrevételében kifejtette, hogy nem követett el bűncselekményt, több alkalommal kért perújítást, amit minden alkalommal elutasítottak, és hiába jelezte az ügyész elfogultságát, azt nem vették figyelembe.

[15] A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 660. § (1) bekezdése szerinti tanácsülésen, a Be. 655. § (1) bekezdése szerint öt hivatásos bíróból álló tanácsban bírálta el.

III.

[16] A Legfőbb Ügyészség felülvizsgálati indítványa a következők szerint alapos.

[17] A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, a jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozattal szembeni jogi – és nem ténybeli – kifogás lehetőségét biztosítja. Kizárólag a Be. 649. §-ában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokból vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

[18] A Be. 648. § c) pontja értelmében a bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen felülvizsgálatnak az Alkotmánybíróság vagy nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv határozata alapján is helye van.

[19] A Be. 649. § (4) bekezdése szerint nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv határozata alapján felülvizsgálati indítvány terjeszthető elő, ha nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv megállapította, hogy az eljárás lefolytatása vagy a bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata megsértette a törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés valamely rendelkezését, feltéve, hogy a nemzetközi emberi jogi szerv joghatóságának Magyarország alávetette magát.

[20] Ezen felülvizsgálati ok a következők szerint megvalósult.

[21] Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezményt (Egyezmény) kihirdető 1993. évi XXXI. törvény 3. §-ában foglaltak szerint megtörtént az EJEB illetékességének és joghatóságának elismerése.

[22] Az Egyezmény 46. Cikk 1. bekezdése szerint a szerződő felek vállalják, hogy magukra nézve kötelezőnek tekintik az EJEB végleges ítéletét minden ügyben, amelyben félként szerepelnek.

[23] Az EJEB joghatóságának, illetve ítélete kötelező érvényének Magyarország általi elismerése ténylegesen azáltal valósul meg, hogy törvényben biztosított annak lehetősége, miszerint az EJEB által megállapított egyezményesértést feloldó, már nem magában rejtő – tehát az Egyezménynek megfelelő – határozat születhessen a korábban jogerősen lezárt eljárás esetében.

[24] Az EJEB az I. rendű terhelt 2020. július 2. napján benyújtott 30132/20 számú kérelmét egyesítette a Magyarország ellen benyújtott további 20 kérelemmel, és azokat egy eljárásban bírálta el.

[25] Az EJEB az I. rendű terhelt (és mások) kérelme alapján indult ügyben 2024. május 30. napján meghozott, és 2024. június 20. napján végleges ítéletében (a továbbiakban: név4 és

mások kontra Magyarország ügy) megállapította, hogy a benyújtott panaszok elfogadhatóak és az Egyezmény 3. Cikkének megsértését jelentik.

[26] A Be. 651. § (3) bekezdése alapján a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésében meghatározott esetben a legfőbb ügyész hivatalból köteles a felülvizsgálati indítványt benyújtani.

[27] A legfőbb ügyész ezen kötelezettségének eleget tett, és felülvizsgálati indítványt nyújtott be a Kúriához.

[28] A Be. 659. § (4) bekezdése alapján a Be. 649. § (4) és (5) bekezdésében meghatározott esetben a felülvizsgálati indítványt a törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződéssel ellentétes jogszabály figyelmen kívül hagyásával, illetve a nemzetközi emberi jogi szerv döntésének alapulvételével kell elbírálni.

[29] Az Egyezmény megsértésének jogi ténye a jogerős elítélés felülvizsgálatának törvényi oka.

[30] A felülvizsgálati ok megvalósulása azonban nem feltétlenül eredményezi a jogerős határozat megváltoztatását.

[31] A Be. 649. § (4) bekezdésére alapított felülvizsgálat esetében (is) a Kúriára tartozik annak vizsgálata, hogy a jogerős határozatban megállapított tényállás alapján hozható-e felülvizsgálati eljárásban az Egyezménynek megfelelő határozat, vagy ahhoz az eljárás megismétlése szükséges.

[32] A Be. 659. § (4) bekezdés zárófordulatából következően elsődlegesen az EJEB ítélete szerinti döntést, az Egyezmény megsértésének tényét kell alapul venni, azonban ez nem jelenti azt, hogy a Kúria ne lenne figyelemmel az EJEB döntésének indokaira, tekintettel arra is, hogy az EJEB a független ítélkezés külső, alkotmányos kontrollját jelenti.

[33] Az EJEB határozatai az eljárásban szereplő valamennyi félre, de csak rájuk nézve kötelező. A nemzeti bíróságokra az a feladat hárul, hogy a hatáskörükbe tartozó ügyekben a hatályos jogszabályok alkalmazása során az Egyezményt ne sértsék meg. A Kúriára emellett az a kötelezettség hárul, hogy egyezményesértés miatt benyújtott felülvizsgálati ok esetén eljárjon, s ha az eljárás megismétlésére nincs szükség, akkor e rendkívüli jogorvoslatot a nemzetközi emberi jogi szerv döntésének alapulvételével bírálja el.

[34] A Kúria a jelen ügyben a következőket emeli ki, egyezően a név⁴ és mások kontra Magyarország ítéletben foglaltakkal (8-11. pont):

– „A büntetések egy meghatározott minimális időtartam utáni automatikus felülvizsgálata fontos garanciát jelent a fogvatartottak számára az olyan fogvatartás kockázatával szemben, amely a 3. cikket sérti A releváns elveket a név⁵ v. the United Kingdom, valamint a név⁶ and Others v. the United Kingdom ügyben foglalta össze a Bíróság.

– A név⁷ és név⁸ kontra Magyarország ügyben a Bíróság már megállapította a 3. cikk megsértését azáltal, hogy csak rendkívül hosszú idő elteltével szabadulhat feltételesen az életfogytiglani szabadságvesztéssel büntetett.

– A Bíróság a hozzá benyújtott összes anyagot megvizsgálva nem talált olyan tény vagy érvet, amely alapján más következtetésre kellett volna jutnia a panaszok elfogadhatóságáról és megalapozottságáról. Az ítélkezési gyakorlat fényében, a Bíróság úgy ítéli meg, hogy az a tény, hogy a jelen ügyben a kérelmezők csak azt követően remélhetik a szabadulás irányába tett előrehaladásuk felülvizsgálatát, ha életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésükből hosszú időt már letöltöttek, elegendő a Bíróság számára annak megállapításához, hogy a kérelmezők életfogytiglani szabadságvesztés büntetése az Egyezmény 3. cikke alkalmazásában nem tekinthető csökkenthetőnek. Az ilyen hosszú várakozási idő indokolatlanul késlelteti annak hazai hatóságok általi felülvizsgálatát, hogy „az életfogytiglani szabadságvesztésre ítélt személy életében bekövetkezett változások olyan jelentősek-e, és a

büntetés során a személy olyan előrehaladást tett-e a rehabilitáció irányába, amelyek alapján a további fogvatartás törvényes büntetőjogi indokokkal már nem igazolható (név⁵ and Others ítélet 119. pont).

– Ennélfogva megsértették az Egyezmény 3. Cikkét.”.

[35] A felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatban az alapügyben eljáró bíróság az I. rendű terhelttel szemben az elbíráláskor (2013. december 18.) hatályos Btk. alkalmazásával szabta ki a büntetést.

[36] Az Btk. 34. § szerint a szabadságvesztés határozott ideig vagy életfogytig tart.

[37] A Btk. 42. § alapján életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság az ítéletben meghatározza a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, vagy a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizárja.

[38] A Btk. 43. § (1) bekezdése szerint, ha a bíróság életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét nem zárja ki, annak legkorábbi időpontját legalább huszonöt, legfeljebb negyven évben állapítja meg. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját években kell meghatározni. A (2) bekezdés értelmében életfogytig tartó szabadságvesztés esetén a feltételes szabadság tartama legalább tizenöt év.

[39] A Btk. 44. § (1) bekezdés h) pontja alapján az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét az emberölés súlyosabban minősülő esete [Btk. 160. § (2) bekezdés] kizárhatja.

[40] A Btk. 160. § (2) bekezdés b) és d) pontja szerint a büntetés tíz évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, ha az emberölést nyereségvágyból, valamint különös kegyetlenséggel követik el.

[41] A 2013. évi CCXL. törvény a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról (a továbbiakban: Bv. tv.) 188. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztésre ítélt feltételes szabadságra bocsátható, ha az életfogytig tartó szabadságvesztésnek a bíróság által meghatározott tartamát letöltötte, és alaposan feltehető, hogy a büntetés célja további szabadságelvonás nélkül is elérhető.

[42] Az ügydöntő határozatban a bíróság az I. rendű terhelttel szemben életfogytig tartó szabadságvesztést szabott ki, és nem zárta ki a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét, annak legkorábbi időpontját harmincöt évben határozta meg.

[43] Megállapítható, hogy az EJEB hivatkozott határozata a kérelemmel érintett jogerős ítélet vonatkozásában általánosságban utalt az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabására, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára és feltételeire vonatkozó magyar jogi szabályozásra.

[44] Az EJEB vizsgálta, hogy a felülvizsgálati mechanizmus megfelel-e az EJEB esetjogában lefektetett kritériumoknak. E körben az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélték esetén a feltételes szabadságra bocsátás vizsgálatára törvényileg előírt hosszú várakozási időt kifogásolta (ítélet 9-10. pont).

[45] Az EJEB ítélete tehát nem állapította meg a Pécsi Törvényszék 12.Fk.62/2013/112. számú és a Pécsi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Fkf.II.15/2014/13. számú ítélete meghozatala során alkalmazott valamely jogszabály egyezményesértő voltát, így nem tekintette Egyezménybe ütközőnek az eljáró bíróságok által az I. rendű terhelt vonatkozásában alkalmazott Btk. 44. § (1) bekezdés h) pontjának alkalmazását.

[46] Az EJEB név⁴ és mások kontra Magyarország ügyben 2024. június 20-án hozott ítélete nem kifogásolta az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabására és a feltételes

szabadságra bocsátás lehetőségének meghatározására vonatkozó konkrét ítéleti rendelkezéseket, hanem a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének felülvizsgálatára vonatkozó szabályozás hiányosságát ítélte egyezményesértőnek. Ez azonban nem az ítéletet hozó bíróságok eljárására, és nem is a jogerős ügydöntő határozatra vonatkozik, a felrótt hiányosság jogalkalmazással nem pótolható, hanem kizárólag jogalkotással orvosolható.

[47] Ha pedig jogalkotásra van szükség, akkor felülvizsgálati ok nem valósul meg, nem keletkezik felülvizsgálati döntési jogkör, mert a hiányzó jogszabályt a Kúria nem alkothatja meg, s nem pótolhatja azt az Egyezmény közvetlen alkalmazásával. Jogszabálynak az Egyezménybe ütközését a hazai bíróságok és a Kúria sem állapíthatja meg. Az egyezményesértés megállapítása az EJEB hatáskörébe tartozik (EBH 2018.B.6.).

[48] A Kúria nem észlelt olyan, a Be. 649. § (2) bekezdése szerinti további felülvizsgálati okot, melynek vizsgálatára a Be. 659. § (6) bekezdése alapján hivatalból köteles.

[49] Ekként a Kúria a Legfőbb Ügyészség által benyújtott felülvizsgálati indítványokat elbírálv a megtámadott határozatot a Be. 662. § (1) bekezdése alapján az I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

[50] *A döntés elvi tartalma:*

Az életfogytig tartó szabadságvesztésből való feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a jelenlegi törvényi szabálynál korábbi vizsgálatát lehetővé tévő, az Emberi Jogok Európai Bírósága szerint hiányzó jogszabályt a Kúria nem alkothatja meg, s nem pótolhatja azt az Egyezmény közvetlen alkalmazásával. Jogszabálynak az Egyezménybe ütközését a hazai bíróságok és a Kúria sem állapíthatja meg.

IV.

[51] A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 6. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja zárja ki.

[52] A Be. 652. § (6) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésén alapul. A Be. 652. § (7) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy felülvizsgálati indítvány ugyanazon tartalommal csak egyszer nyújtható be. Az ugyanazon jogosult által ismételt előterjesztett, illetve az azonos tartalommal ismételt előterjesztett indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja [Be. 656. § (4) bekezdés].

Budapest, 2025. október 7.

Molnár Ferencné dr. s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Bartkó Levente s.k. bíró, Dr. Hornyák Szabolcs János s.k. bíró, Dr. Horváth Péter s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő
BÉ